

InfoMigjorn

Butlletí digital
sobre llengua
catalana

El meu model lingüístic

Eugeni S. Reig

Introducció a *El valencià de sempre* (Alzira: Bromera, 2015), pàg. 7-15

Reproduït a *InfoMigjorn*, núm. [1.310](#) (27/12/2016) i [1.311](#) (03/01/2017)

Tots els que escrivim tenim un model lingüístic al qual ens ajustem. Considere que és convenient que cadascú explique de manera clara el seu model a fi que pugui ser conegut per qui ho desitge. El meu model lingüístic és el que trobareu tot seguit. No és ni millor ni pitjor que cap altre, és el que jo, lliurement, he triat perquè m'ha semblat el més adequat per a escriure un valencià digne i comprensible.

En general, empre el valencià normatiu que correspon a les directius que dóna la [Gramàtica normativa valenciana](#) editada per l'Acadèmia Valenciana de la Llengua.

Tot seguit explique de manera explícita com actue en qüestions concretes.

- Faig sempre la concordança del participi passat amb el pronom acusatiu de tercera persona. Tots els valencians hem fet sempre eixa concordança i, actualment, la immensa majoria de nosaltres continuem fent-la. Encara que en el cas del masculí plural l'hem perduda per complet des de fa molt de temps, en el femení singular i en el femení plural continuem fent-la.

El castellà no fa la concordança, però en eixa llengua no hi ha cap problema. Si dic "lo he visto", sé que em referisc 'a él' i si dic "la he visto" sé que és 'a ella'. En valencià, si dic "l'he vist" quan em referisc a ell i "l'he vista" quant parle d'ella, la cosa és claríssima. Però si dic "l'he vist" en els dos casos, no puc saber de qui parle.

En la *Gramàtica normativa valenciana* de l'AVL (pàgina 180, punt 23.2.2.1) diu: «El participi dels temps composts concorda en gènere i nombre amb els pronoms acusatius de tercera persona *lo, la, los, les*: –*Has vist la meua germana? –No, encara no l'he vista.*» La concordança també es dona en aquells casos en què el temps compost va seguit d'un infinitiu i el pronom s'anteposa al conjunt verbal, amb independència que el pronom siga un complement de l'infinitiu o no: *No les he sentides entrar. No l'ha deguda conéixer. No les hem pogudes comentar.*»

La concordança del participi passat amb el pronom acusatiu de tercera persona, per desgràcia, s'ha perdut, probablement per influència del castellà, en una part important de la nostra àrea idiomàtica –la major part de Catalunya– però es conserva ben viva en terres valencianes i, també, a les Illes Balears a on, fins i tot, fan la concordança amb el masculí plural. Actualment molts escriptors continuen fent la concordança –com feia la llengua clàssica i com continuem fent valencians i illencs– però alguns que no la fan en la llengua parlada, tampoc la fan en la llengua escrita i això s'admet, es considera correcte. Jo comprenc perfectament –i em sembla molt bé i estic totalment d'acord– que als minusvàlids els donem tota classe de facilitats per a fer-los la vida més fàcil, més còmoda i més agradable, però el que no puc comprendre –ni crec que ho entenga ningú– és que u s'automutila voluntàriament per a convertir-se en minusvàlid i gaudir d'eixes facilitats. Doncs això és exactament el que fan els valencians que renuncien a fer la concordança del participi passat amb el pronom acusatiu de tercera persona en la llengua culta quan la immensa majoria de nosaltres la fem en la llengua parlada. És mutilar la llengua d'una manera lamentable. Maltractar-la i empobrir-la d'una manera absurda a canvi de no res. I acostar-la una mica més al castellà.

Actualment, que tanta preocupació hi ha perquè les dones no siguen invisibles tant en la llengua parlada com en l'escrita i, per tal d'aconseguir-ho, usem fórmules moltes voltes absurdes que compliquen les coses d'una manera innecessària, em resulta desconcertant que es deixe de fer la concordança del participi passat amb el pronom acusatiu de tercera persona que dona visibilitat a la dona d'una manera ben clara i natural. Si parlem d'unes dones i diem “les he vist” en lloc de “les he vistes” considere que, a més d'atemptar contra la integritat de la llengua, atemptem contra la dignitat de les dones.

- Quan cal accentuar les paraules pose, sobre les es obertes, accent greu, i sobre les es tancades, accent agut (*café, comprén, francés, véiem, interés, entés*, etc.), d'acord amb la manera en què les pronunciem la major part dels

valencians, excepte en els mots *què*, *perquè* i *València*, que els escric amb accent greu a la e, per tal de ser fidel a la normativa en vigor, malgrat que els valencians els pronunciem sempre amb e tancada.

- Empra la conjugació verbal valenciana amb l'acceptació dels morfemes d'indicatiu i subjuntiu, dels pretèrits imperfets de subjuntiu en *-ara*, *-era*, *-ira* i de les formes en *-ix*, *-isc*, *-isca* dels incoatius que són les que trobem en la *Gramàtica normativa valenciana* així com en la conjugació verbal del SALT3 i en *Els verbs valencians* (València, 1995), publicació dirigida per Josep Lacreu amb l'assessorament de Germà Colón, Antoni Ferrando i Manuel Pérez Saldanya. Les formes en *-ix*, *-isc*, *-isca* dels incoatius són actualment les més generalment emprades pel valencià culte i ja foren emprades per Josep Giner, Enric Valor i Carles Salvador, encara que ells també varen usar les formes populars i vives en *-ix*, *-ixc*, *-ixca*.
- Use les formes verbals amb la *i* antihiàtica *i*, per tant, escric *feia*, *treia*, etc. En els exemples que reflectixen la llengua tradicional dels valencians empra les formes populars *fea*, *trea*, etc.
- Escric, tant en el text dels meus escrits com en els exemples, les formes populars *tindre* i *vindre*, generalment usades per la majoria dels valencians, en lloc de les clàssiques *tenir* i *venir*, conservades actualment en terres valencianes de manera residual només en les comarques més meridionals.
- Use en el text dels meus escrits els participis *ofert* i *sofert* i, en els exemples que reflectixen la llengua col·loquial, *oferit* i *sofrit*. Empra sempre *complit*, *establit*, *omplit*, *reblit* i *suplit*. No use mai les formes dialectals pròpies del català oriental *complert*, *establert*, *omplert*, *reblert* i *suplert*, formes que considere que s'haurien d'eradicar de la llengua culta.
- Pel que fa al participi del verb *ser* (o ésser) escric quasi sempre *sigut*, *siguda*, *siguts*, *sigudes* i només esporàdicament *estat*, *estada*, *estats*, *estades*. En els exemples empra *segut*, *seguda*, *seguts*, *segudes* que són les formes populars valencianes.
- Escric el verb *bollir* amb *o* perquè eixa grafia és la més fidel a la pronúncia de la majoria dels valencians, la més adequada per raons etimològiques, la més coherent amb les grafies usades per les altres llengües romàniques (occità *bolir*, italià *bollire*) i la que apareix en el DOPV de l'AVL.
- Empra el verb *haver-hi* fent-lo concordar amb el sintagma nominal que l'acompanya i que el parlant percep com a subjecte de l'oració, tal com ho fa gran part del valencià col·loquial, d'acord amb l'argumentació que fa el professor Abelard Saragossà en el capítol 5é del seu llibre *Reivindicació del*

valencià. Una contribució titulada “La concordança del verb *haver* locatiu (*De persones com ell, {ja no en queden / ja no n’hi han}*): teoria i evolució”. Per tant, escric, per exemple, *hi havien moltes dones* en lloc de *hi havia moltes dones*. Eixa concordança és una característica de la nostra llengua que li dóna personalitat i que la diferencia del castellà. Perdre-la significa empobrir la llengua de manera gratuïta i acostar-la més al castellà. La normativa no prohibeix fer eixa concordança.

- Escric la forma clàssica i normativa *veure* en el text dels meus escrits i la variant popular *vore* en els exemples de creació pròpia que reflexen la llengua col·loquial.
- Use sempre el verb *acostar*, mai el verb *apropar* que considere espuri i innecessari.
- Use el verb *caldre* i les construccions verbals *ser necessari* i *ser menester* de manera alternativa, però done preferència a *caldre*.
- Use els verbs *usar*, *emprar*, *utilitzar* i *gastar* així com la perífrasi verbal *fer servir* de manera alternativa, però done preferència a *usar*.
- Use els verbs *arreplegar* i *recollir* de manera alternativa, però done preferència al primer.
- Use sempre el verb *triar* i, només esporàdicament, *elegir*. No empre mai *escollir*.
- Use els verbs *encollir* i *encongir* de manera alternativa, però done preferència al primer.
- Use indistintament els verbs *dur* i *portar*.
- En els verbs que els valencians –de manera majoritària– velaritzem la primera persona del present d’indicatiu, com ara *afegir*, *collir*, *cosir*, *dormir*, *engolir*, *fregir*, *fugir*, *perdre*, *sentir*, *sofregir*, *voler*, etc., escric sempre en el text de redacció la forma clàssica no velaritzada –*afig*, *cull*, *cus*, *dorm*, *engul*, *frig*, *fuig*, *perd*, *sent*, *sofrig*, *vull*, etc.– i la forma popular velaritzada –*afigc*, *cullc*, *cusc*, *dorc*, *engucl*, *frigc*, *fuigc*, *perc*, *senc*, *sofrigc*, *vullc*, etc.– en els exemples que reflecteixen la parla viva actual. Per que fa al verb *morir*, empre sempre la forma normativa *mor* i no use mai la forma, també normativa, *muir*. En els exemples faig servir les formes populars *morc*, *mòric* i *muic*, segons la parla que calga reflectir.
- No empre mai els gerundis velaritzats (*tinguent*, *caiguent*, *diguent*, *creguent*, *vinguent*, etc.), ni tan sols en els exemples.

- Use, habitualment, el perfet perifràstic i només esporàdicament el perfet simple.
- En el perfet perifràstic empre sempre *vares, vàrem, vàreu* i *varen* en lloc de *vas, vam, vau* i *van*.
- En els verbs que es poden conjugar emprant formes pures o formes incoatives –*afegir, fregir, engolir, sofregir*, etc.– utilitze sempre les pures –*afig, frig, engul, sofrig*, etc.– i mai les incoatives –*afegisc, fregisc, engolisc, sofregisc*, etc.–.
- Pel que fa als demostratius, he decidit, tant en el text dels meus escrits com en els exemples, usar el sistema de tres graus de proximitat, que és el que utilitzem els valencians. I, pel que fa a la morfologia, seguisc el criteri que empra el professor Abelard Saragossà en la seua *Gramàtica valenciana rasonada i popular*, és a dir, per al primer grau de proximitat, empre en la llengua de redacció sempre les formes reforçades (*aquest* i els seus femenins i plurals) i per al segon grau de proximitat empre habitualment les formes simples (*eixe* i els seus femenins i plurals) i només esporàdicament, si el text ho requerix, les formes reforçades (*aqueix* i els seus femenins i plurals). En els exemples que reflectixen la llengua viva del carrer, utilitze sempre les formes sense increment (*este, eixe* i els seus femenins i plurals), que són les úniques que emprem els valencians en la nostra llengua parlada i que ja eren usades pels nostres clàssics. Hem de tindre ben clar que tant les formes simples dels demostratius com les reforçades són formes genuïnes valencianes i tant les unes com les altres són normatives.
- Use *per* i *per a* com ho fan els parlars valencians.
- Use *com* i *com a* com ho fan els parlars valencians.
- Use quasi sempre *prompte* i només esporàdicament *aviat*.
- Use quasi sempre *davall* i només esporàdicament *sota*.
- Use sempre *damunt*, mai *sobre*.
- Use habitualment *quasi* i només esporàdicament *gairebé*. No use mai *quasi-sibé*.
- Use *a, per* i *de* en sentit duratiu davant les paraules i locucions que emprem per a denominar les diferents parts del dia –*matí, migdia, migjorn, mitjanit, vesprada, nit, mitjan matí, mitjan vesprada*– i també de la paraula *día* amb el significat de ‘temps en el qual hi ha llum del sol’, amb els significats que els valencians assignem a cadascuna de les tres preposicions.

- En les datacions seguisc el criteri de Josep Ruaix, és a dir, use la preposició contracta *del* per als anys 2000 i posteriors i 1099 i anteriors, però use la preposició *de* per als anys compresos entre 1100 i 1999.
- Empre, indistintament, *enlloc* i *en cap lloc*. En els exemples use *en cap de lloc*.
- Escric quasi sempre *alguna cosa* i només de manera excepcional *quelcom*.
- Use les partícules pronomino-adverbials *en* i *hi* d'acord amb la normativa vigent. No use mai la forma *ne* a no ser que siga en algun exemple en què vulga reflectir la parla col·loquial.
- En lloc de *mentre*, escric sempre *mentres*, amb l'anomenat sufix adverbial, una *s* epitètica que també duen paraules com ara *abans*, *corrents*, *ensems* o *llavors*.
- Faig servir quasi sempre la locució adverbial de lloc a *on* i només esporàdicament l'adverbi *on*.
- Empre de manera indistinta l'adverbi *malauradament* i la locució adverbial *per desgràcia*. No acostume a emprar l'adverbi *desgraciadament*.
- Use quasi sempre *prou* i només esporàdicament *suficientment*.
- Use quasi sempre *sovint* i només esporàdicament *freqüentment*.
- Use sempre *després-demà* i *després-ahir*, mai *demà passat* i *abans d'ahir*.
- Use *anit* amb el significat que li donem els valencians a eixe adverbi, és a dir 'la nit d'ahir'. No use l'expressió equivalent *la nit passada*. De la mateixa manera, use *després-anit* amb el significat de 'la nit de després-ahir' d'acord amb l'ús que habitualment fem els valencians d'eixe adverbi.
- Use sempre *avant* i *arrere*, mai *endavant* i *endarrere*.
- Use sempre *així* i només a voltes, en algun exemple, *aixina*.
- Use l'adverbi *adés* amb el significat que li donem els valencians, és a dir, 'en un temps passat molt acostat al present'. També use, si ho considere convenient, les expressions equivalents *fa una estona*, *fa un instant* i *fa un moment*.
- Escric sempre els possessius tòncics femenins amb *u* intervocàlica, tant en singular com en plural: *meua*, *teua*, *seua*, *meues*, *teues*, *seues*.
- Use sempre les formes reforçades (o invertides) del pronoms febles (o àtons) *em*, *et*, *es*, *ens* i *us*. Les formes plenes *me*, *te*, *se*, *nos* (o *mos*, plural analògic de *me*) i *vos* les use només ocasionalment, si cal, en algun exemple en què considere que he de reflectir la llengua col·loquial. En el text dels meus escrits no use mai la forma plena *vos*, encara que el seu ús és normatiu.

- Use sempre la forma reforçada del pronom de tercera persona davant dels verbs començats per *s-*, *ce-* o *ci-* (escric *es sent*, no *se sent*, *es suposa*, no *se suposa*, *es saben*, no *se saben*, *es celebra*, no *se celebra*, etc.), de la mateixa manera com ho feien sovint Pompeu Fabra, Manuel Sanchis Guarner o Enric Valor. Els que defenen que cal escriure la forma plena del pronom feble de tercera persona davant dels verbs començats per *s-*, *ce-* o *ci-* per a evitar una cacofonia, haurien d'explicar per quins motius no s'ha d'actuar de la mateixa manera amb els pronoms febles de primera i de segona persona i, per tant, escriure també *me menjaré* en lloc de *em menjaré* o *te tiraré* en lloc de *et tiraré*. Cacofonia significa 'malsonant'. Dir que "es sap" és malsonant i "em menje" no ho és pas, és una afirmació subjectiva.
- Use sempre les combinacions valencianes dels pronoms personals àtons.
- Use sempre la paraula *roín* (i el seu plural, *roïns*) de forma invariable, tant per al masculí com per al femení i, per consegüent, no empre mai *roïna* ni *roïnes*. No use mai la variant formal *roí* (sense *-n*).
- Use els noms *paraula*, *mot* i *vocable* de manera alternativa, però done preferència al primer.
- Use sempre *enguany*, mai *aquest any*.
- Use sempre *l'endemà*, mai *el dia següent*. En els exemples empre *l'endemà* o *el sendemà* segons el parlar que calga reflectir.
- Empre les grafies *dèssset*, *dívuit* i *dènou*, que són les més etimològiques i les més fidels a com es pronuncien els noms dels cardinals citats en quasi tots els parlars valencians. En els exemples, en canvi, faig servir les grafies *díhuit* i *dèneu* que s'adiuen més a la pronúncia popular. No use en cap cas *disset*, *divuit* i *dinou*.
- Escric les locucions *a voltes*, *a vegades* i *de vegades* de manera alternativa, però done preferència a la primera. No use mai altres locucions equivalents com ara *a pics*, *a cops* o *en ocasions*.
- Escric quasi sempre *més aïna* i només esporàdicament *més aviat* o *més aïnes*. No empre mai altres locucions equivalents com ara *més bé* o *més prompte*, bastant discutibles.
- Pel que fa al femení de *dos*, escric sempre *dues* en el text dels meus escrits i *dos* en els exemples que reflectixen la llengua popular.
- Pel que fa als ordinals, use normalment *cinqué*, *sisé*, *seté* i *vuité* (o *huité*) però, quan ho considere convenient, empre els cultismes *quint*, *sext*, *sèptim* i *octau*. En els exemples use sempre les perífrasis *el que fa cinc*, *el que fa sis*,

el que fa set i *el que fa huit* i, en alguns casos, els cardinals amb valor d'ordinals: *cinc*, *sis*, *set* i *huit*.

- Use únicament i exclusivament *menfot*. No empre mai *menfotista*, *menfotiste*, *meninfot*, *menisfotista*, *meninfotiste* ni *passota*. De la mateixa manera, use sempre *menfotisme* i mai *meninfotisme* ni *passotisme*.
- Use sempre el femení d'alguns adjectius acabats en *-ent* (*pudent* / *pudenta*, *lluient* / *lluenta*, *coent* / *coenta*) de la mateixa manera que escric *valent* / *valenta*, perquè considere que és la solució coherent amb el parlars valencians actuals.
- Faig servir sempre *avi*, *besavi*, *rebesavi* i els seus femenins, plurals i derivats. La paraula *iaio* i els seus derivats, els use només, si cal, en els exemples.
- Use sempre la paraula *manera* per a expressar la idea de com algú pot fer alguna cosa, de com pot actuar en la vida en qüestions determinades, de com és el seu caràcter, etc. Per a aquest concepte use molt poques voltes *forma* i no use mai *modo*, paraula que, per cert, emprava a bondó Enric Valor.
- No use mai els infantilismes *papa*, *mama*, *iaio*, *iaia*, *pipi*, *caca*, *nono*, *bibi*, *tete*, *teta*, *tata*, etc., a no ser que em calga reproduir en algun exemple el llenguatge infantil o el llenguatge acriaturat que usen alguns adults en determinades ocasions.
- Els plurals dels substantius masculins bisíl·labs i paroxítons acabats en *e*, que duen la *n* per raons etimològiques, els escric sempre acabats en *-ns*, grafia que reflectix la pronúncia tradicional valenciana, encara ben viva. Per tant escric: *ase* / *àsens*, *cove* / *còvens*, *freixe* / *fréixens*, *home* / *hòmens*, *jove* / *jóvens*, *marge* / *màrgens*, *orfe* / *òrfens*, *orgue* / *òrguens*, *rave* / *ràvens*, *tave* / *tàvens*, *terme* / *térmens*, etc.
- Use indistintament *darrer* i *últim*.
- Use, majoritàriament, el lèxic valencià tradicional. No obstant, quan considere que és adequat o convenient fer-ho, empre paraules i expressions d'altres zones de la nostra àrea idiomàtica.
- Use els vocables valencians només amb els seus significats tradicionals i evite els significats espuris que actualment se'ls dona a causa de la influència de l'anglès. Així: *agressiu* significa 'violent, que agredix, que ataca, que provoca', no significa 'emprenedor, audaç, dinàmic, actiu'. *Confrontar* significa 'posar dues coses, una al costat de l'altra, per a comparar-les', no significa 'enfrentar'. *Contemplar* significa 'esguardar atentament alguna cosa que-

dant-se absort en la vista d'allò que es mira', 'recrear-se la vista mirant alguna cosa', no significa 'considerar'. *Convencional* significa 'establitzat per un acord', no significa 'tradicional'. *Corporació* significa 'grup organitzat o associació de persones' (corporació professional –d'advocats, de jutges, de metges, etc.– o corporació religiosa) i també 'organisme públic format per diversos membres' (corporació municipal, ajuntament), no significa 'empresa gran, empresa important'. *Crim* significa 'delicte molt greu, molt important' (en llenguatge popular, és sinònim d'assassinat), no significa 'delicte' en general. *Domèstic* significa 'relatiu o pertanyent a la casa en tant que és seu de la família' no significa 'local' ni 'nacional' ni 'en l'interior del país de què parlem'. *En profunditat* significa 'en un lloc profund', no significa 'de manera minuciosa, detallada, detinguda'. *En viu* forma part de l'expressió "menjar-se algú de viu en viu" que significa 'consumir-ne les forces, la salut, el patrimoni'. La locució *en viu* no significa 'en directe' ni tampoc 'en persona'. Malgrat que el significat 'en directe' ha estat acceptat per l'Institut d'Estudis Catalans i ja l'arregla el DIEC, jo no l'use mai. *Encontre* significa 'acte i efecte d'encontrar o encontrar-se', és a dir, fa referència a persones, animals o coses que es mouen i que se'n troben d'altres que es mouen en sentit contrari, no significa en absolut 'aplec, reunió, trobada, tertúlia o conversa de diverses persones al voltant d'una taula'. *Evidència* significa 'qualitat d'evident'. *Evident* és allò que és perfectament clar a l'enteniment, que no deixa lloc a cap tipus de dubte. *Evidència* no significa en absolut 'allò que serveix per a provar o establir la veritat d'una cosa'. Açò darrer, en la nostra llengua s'anomena 'prova', encara que en anglés en diuen 'evidence'. *Firma* significa 'signatura', no significa 'empresa'. *Honest* significa 'conforme a la decència; no oposat als bons costums i més particularment a la bona conducta sexual', no significa 'honrat'. *Informal* significa 'mancat de formalitat, que no té formalitat', no significa 'que no actua, que no es comporta, que no es vist d'acord amb les regles socials en ús'. *Santuari* significa 'lloc sagrat, església o capella a on es venera la imatge o relíquia d'un sant i que ha esdevingut centre de devoció i pelegrinatge', no significa 'lloc a on u es pot amagar impunement de la justícia'. *Sever* significa 'no gens indulgent amb les faltes, les febleses' i també 'estricta, rígid, en l'observança d'una llei, d'un precepte, d'una regla', no significa en absolut 'greu, molt important, perillós, difícil de superar o de resoldre'. No hi han malalties severes ni perills severes ni problemes severes, hi han malalties greus, perills importants i problemes difícils de resoldre. *Sofisticar* sempre ha significat 'adulterar, falsificar; fer semblar allò que no és' (mireu l'entrada *sofisticar* del DCVB). Ara significa també –per influència de l'anglès– 'aportar avenços notables (a una cosa o a

una disciplina), millorar-la, perfeccionar-la' (mireu la segona accepció de l'entrada *sofisticar* del DIEC). Jo no empre mai eixa segona accepció.

- No use mai el verb *implementar*.
- Empre cultismes, neologismes, xenismes i arcaïsmes només quan considere que la redacció del text ho exigix.
- Empre sempre la grafia *blog* perquè considere que cal escriure *blog* i no *bloc*, ja que eixe neologisme deriva de *weblog*, vocable format per l'aglutinació de *web log*. També escric *bloguista* i no *bloquista*.
- Les paraules *sandwich*, *ketchup*, *pizza*, *whisky*, *squash*, *flash*, *stop*, *spinnaker*, *striptease*, *show* i *showman* les escric sempre en la grafia que correspon a l'idioma original. Per a les paraules *geisha*, *sushi* i *sashami*, d'origen japonés, empre la grafia internacionalment acceptada.
- Pose sempre els signes d'interrogació i al començament i al final de la frase. Hi ha qui és partidari de posar-los només al final de la frase i usar els signes invertits únicament en les frases llargues, quan puga haver possibilitat de confusió. Però ¿quan una frase és llarga i quan és curta? Això és una cosa completament subjectiva. Unes persones diran una cosa i unes altres en diran una altra. ¿Quin criteri tan absurd és eixe de "si una frase és llarga" si no sabem quan és llarga? ¿No és una arbitrarietat dir "si por haver-hi confusió" si, de fet, pot haver-ne per a uns sí i per a uns altres no? Jo, personalment, considere que l'única solució racional per a la nostra llengua és posar el signe sempre al començament i al final, siga com siga la frase de llarga, encara que siga d'una única paraula. Per coherència, ho faig de la mateixa manera amb els signes d'admiració.
- Només escric les denominacions de les categories gramaticals de les paraules (article, verb, nom o substantiu, pronom, adjectiu, adverbi, preposició, conjunció, interjecció) quan considere que és convenient fer-ho. La major part de voltes escric, simplement, *paraula* i, esporàdicament, *mot* o *vocable*.

València, 11 de setembre del 2012

InfoMigjorn és un butlletí setmanal que distribueix missatges informatius relacionats amb la llengua catalana.

ISSN 2462-7003 Elaborat i distribuït per la Xarxa de Mots

Subscripcions: <http://migjorn.cat/alta.php> Adreça de contacte: infomigjorn@migjorn.cat   [@InfoMigjorn](#)